

En introduktion till avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan EU och Japan

Regleringssamarbete och icke-tariffära åtgärder

Vad är regleringssamarbete?

Regleringssamarbete innebär att lagstiftare från två olika länder eller regioner går samman för att

- utbyta erfarenheter och information,
- identifiera områden av gemensamt intresse för gemensamma insatser,
- samarbeta mer aktivt om att utveckla internationella standarder,
- diskutera hur man ska hantera frågor som uppstår om de båda parternas lagstiftning går i sär eller är oförenlig.

Vad är icke-tariffära åtgärder?

Icke-tariffära åtgärder, som bland annat rättsliga hinder, är andra hinder än tulltaxor som kommer i vägen för företag när de vill exportera till ett annat land. Hit hör bland annat

- olika eller onödigt komplicerade tekniska standarder,
- förfaranden för godkännande av produkter,
- kontroller för att se om produkterna överensstämmer med lagstiftningen.

Varför innehåller avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan EU och Japan regleringssamarbete och icke-tariffära åtgärder?

Icke-tariffära åtgärder kan ibland vara medvetna hinder för import. Men oftast är de legitima åtgärder som vidtas av en statlig förvaltning. Frågan är om de kan förenklas,

eller om skilda tillvägagångssätt kan harmoniseras.

I vissa fall skiljer sig Japans och EU:s tillvägagångssätt när det gäller reglering av varor och tjänster.

Innan EU började förhandla om ett avtal med Japan genomförde man ett offentligt samråd. De flesta av dem som svarade (bland annat livsmedels-, fordons-, läkemedelsbranschen och branschen för medicintekniska produkter) betonade att de nuvarande rättsliga hindren i Japan begränsar deras möjligheter.

Avvikande standarder och tekniska krav, men också andra rättsliga och administrativa frågor, både vid gränsen och på annat håll, bidrar också till att begränsa handeln. Genom dessa skillnader uppkommer det kostnader, både för företagen som måste följa de olika bestämmelserna, och för myndigheterna som måste se till att de följs.

De som svarade på samrådet rapporterade att de japanska myndigheterna ofta tolkar bestämmelser på ett oförutsägbart sätt, vilket skapar ytterligare osäkerhet.

Vad vill EU uppnå med avtalet med Japan?

Japan har gått med på att

- se över en lista på icke-tariffära åtgärder som gör det svårare för EU-företagen att exportera,
- se hur de kan förenkla dessa och

- anta mer internationella standarder, framför allt samma standarder som EU tillämpar.

EU har också föreslagit att inrätta en gemensam kommitté för regleringssamarbete med Japan.

Det skulle inte vara ett oberoende organ, utan bara ett forum där EU och Japan kan utbyta synpunkter om hur man se till att lagstiftningen blir

- effektivare,
- enklare och
- billigare för företagen att följa och för lagstiftarna att kontrollera.

1. Hantera icke-tariffära åtgärder

EU har lagt fram två förteckningar över icke-tariffära åtgärder för Japan, och Japan har löst en mycket stor del av dessa. Vissa frågor som EU tog upp visade sig redan vara lösta.

Från den första förteckningen har Japan genomfört lagstiftningslösningar för cirka 75 %.

Över alla sektorer ligger den sammanlagda andelen lösta frågor från båda sidors listor nära 50 %, och de flesta frågorna som gäller bilar, läkemedel och medicintekniska produkter är redan lösta.

2. På väg mot internationella standarder

Lagstiftarnas diskussioner om förteckningarna över icke-tariffära åtgärder har också lett till att Japan har ändrat sin strategi och allt mer har börjat använda internationella standarder, framför allt sådana som EU också tillämpar.

Bilar

EU-standarderna för bilar och bildelar, men också för andra fordon, bygger till mycket stora delar på internationella standarder som fastställts av FN:s ekonomiska kommission för Europa (Unece). Japan är också medlem i Unece, men har hittills ofta bara använt dessa standarder till en del.

Nu har Japan gått med på att helt anpassa sina standarder till Uneces, på samma sätt som EU gör.

Man kommer att införa omfattanden för farandena för att se till att Japan verkligen uppfyller dessa åtaganden.

Läkemedel

Japan har gått med på att

- erkänna internationella konferensen om harmonisering av tekniska krav för registrering av humanläkemedel som det internationella standardiseringsorganet och
- använda dess riktlinjer som utgångspunkt för den egna lagstiftningen.

Textil

Japan har sett över sitt system för skötselråd och anpassat dem till den ISO-standard som EU-branschen använder. Detta är något som EU länge har bett om.

Övrigt

Japan närmar sig sammainternationella standarder som används i EU för flera andra branscher.

EU-JAPAN

Framtiden

Avtalet mellan EU och Japan måste också förhindra att det uppstår onödiga skillnader i lagstiftningen i framtiden.

Ett sätt att åstadkomma detta är att få lagstiftarna på bägge sidor att samarbeta regelbundet, utbyta idéer och erfarenheter och identifiera områden för framtida samarbete.

Man kan alltid göra olika lagstiftningsval, men sådana skillnader ska inte behöva uppstå bara till följd av en brist på dialog.

Dessutom har EU:s och Japans lagstiftare liknande problem, och dialog och samarbete kan leda till effektivare lagstiftning på båda sidor.

3. Inrättande av ett gemensamt tillsynsorgan

I avtalet ingår ett eget kapitel om god regleringspraxis och regleringssamarbete. Där föreslår EU att inrätta en kommitté för regleringssamarbete, bestående av regeringsföreträdare och lagstiftare från båda parter.

Kommittén ska

- göra det möjligt för lagstiftarna att utbyta god praxis i fråga om lagstiftning, erfarenheter och uppgifter,
- bidra till att identifiera områden där lagstiftarna skulle kunna samarbeta,
- Förbättra samarbetet om internationella standarder.

Kommittén ska inte

- kunna ändra befintlig lagstiftning,
- utarbeta ny lagstiftning,
- ha beslutsfattande befogenheter,
- begränsa lagstiftarnas beslutsfattande befogenheter i EU:s medlemsstater eller på EU-nivå.

Regleringssamarbetet kommer att förbli helt frivilligt. Det ska inte påverka varken EU:s eller Japans rätt att definiera eller reglera de egna skyddsnivåerna för att uppnå allmänpolitiska mål.

Dessutom ska detta kapitel inte omfatta tillsynsmyndigheterna i EU:s medlemsstater eller de åtgärder, metoder eller tillvägagångssätt som dessa tillämpar.